

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

אנן בחביבותא תליא

איך זה שכל אחד, מגדול ועד קטן, מרגיש במירון בכלל ובל"ג בעומר בפרט - הכי 'בבית' בעולם?

של השם יתברך, הוא שיש יהודי כאן בעולם שמתעניין בתורה, ורוצה באמצעותה להתקרב אליו. תורה כשלעצמה? יכולה לחזור למקור, לשמים. בא רבי עקיבא ולימד: "את ה' אלוך תירא - לרבות תלמידי חכמים". אם רצונך לכבד את ה' אלוך, אם רצונך לכבד את תורתו, עלך לכבד את התלמידי חכמים.

**באהבתו הגדולה להשם יתברך,
לתורה וליהודי - הוא משמש
כשדכן וכשושבין, ומזמין כל
יהודי להכנס תחת החופה.**

ומתוך הכרה חדשה זו, הקים רבי עקיבא את התורה מחדש. הוא מצא חמשה תלמידים, חמשה בלבד, ומהם כל התורה שיש בידינו.

אנן בחביבותא

החידוש הזה, הוא אבן היסוד בגילוי ותורתו של רבי שמעון, שהכריז ואמר: "אנן בחביבותא תליא" - הלימוד שלנו, יסודו ועיקרו הוא גילוי האהבה והחיבה שבין ה' יתברך לכל יהודי.

לכאורה נראה שהתורה יש לה מציאות משל עצמה, והיהודי מוזמן אם ירצה לעיין בה ולקבל ממנה תועלת. לפי זה, התורה היא המטרה והיהודי הוא האמצעי. בא רבי שמעון ואומר: לא! היהודי הוא המטרה, והתורה היא האמצעי. ה' יתברך כל כך רוצה את היהודי, ואת הקשר אתו, שבשביל זה הוא הביא לעולם תורה נפלאה וחביבה כל כך, כדי שיהיה ליהודי את האמצעי לבנות ולפתח את אותו קשר של אהבה.

רשב"י גילה את פנימיות התורה, לא בכדי שיהיה 'עוד משהו' ללמוד, אלא בשביל לספר לנו מה היא התורה ומה זה יהודי. בתיבות הזוהר הקדוש, בין מי שמבין ובין מי שלא, נושבת רוח של אהבה, שסוחפת איתה כל נשמה של יהודי, בצימאון והשתוקקות אל אביה שבשמים. אי אפשר לעבור ליד מירון, להעיף מבט אל הזוהר הקדוש - ולהישאר אדיש.

רבי שמעון עושה 'הילולא', והילולא היא חתונה. זו לא הילולא שלו, אלא שלנו. באהבתו הגדולה להשם יתברך, לתורה וליהודי - הוא משמש כשדכן וכשושבין, ומזמין כל יהודי להכנס תחת החופה. התורה היא שלך! השם יתברך מחכה לך! אז קדימה, מזל טוב!

כמידי שנה, מזה שנים רבות, בהגיע יום הילולת רשב"י - יעלו מאות אלפי יהודים מירונה, לחגוג את ההילולא בצילו של התנא האלוף. זקנים עם נערים, אנשים נשים, וטף, יכתתו את רגליהם במשך שעות כדי להיות שם, ולרקוד: "אשרינו מה טוב חלקינו בהילולא דבר יוחאי".

למה באמת? מה שייכותו של יהודי מן השורה, שאין לו שיעור ושיח בתורת הזוהר והקבלה - להילולתו של רבי שמעון? איך זה שכל אחד, מגדול ועד קטן, מרגיש במירון בכלל ובל"ג בעומר בפרט - הכי 'בבית' בעולם?! ולמה דווקא רשב"י, ולא אף אחד משאר התנאים והאמוראים, או אפילו הנביאים?

במה מתייחד רבי שמעון, ומה סוד ההילולא שלו, שהלב שלנו מרגיש כל כך מחובר אליו?

כבוד ויראה

מתוך דמותם הקדושה של מאות תנאים ואמורים שחיברו ומסרו את התורה שבעל פה, מזדקרת ובולטת דמותו של רבי עקיבא. כל חלקי התורה שבעל פה; משנה, ספרא, ספרי, תוספתא - התחברו על ידי תלמידיו. אם את התורה שבכתב, קבלנו ממושה רבינו - את התורה שבעל פה קיבלנו מרבי עקיבא.

הוא זכה והעמיד עשרות אלפי תלמידים, אבל לא נשאר מהם כלום. בתקופה אחת כולם הסתלקו מהעולם, ולא נשאר מהם ומתורתם מאומה. "והיה העולם שמם". זו טרגדיה נוראה, שכוללת לא רק אובדן של כל כך הרבה אנשים, צדיקים וקדושים - אלא גם אובדן של כל כך הרבה תורה, ובבת אחת. מדובר באסון עצום, שעד היום הזה אנחנו מתאבלים עליו.

וכל כך על שום מה? על שלא נהגו כבוד זה בזה. ולמה באמת? וכי מדובר חלילה במשחקי אגו קטנוניים של תחרות וצרות עין? הס מלהזכיר. אלא מאי - הם כל כך העריכו את התורה ואת נותן התורה, שלא היה ראוי בעיניהם לתת כבוד לאדם, גם אם מדובר באדם משכמו ומעלה. מרוב יראתם וכבודם לתורה ולהשם יתברך, לא נותר בלבם מקום ליראה וכבוד מפני החבר, אפילו אם הוא תלמיד חכם.

האם הם צדקו? לא. הם הסתלקו מן העולם, יחד עם תורתם. כי תורה אין לה מציאות לעצמה, אלא אם כן יש יהודי שנושא אותה. התורה היא טבעת הנישואין שנתן הקב"ה לכלתו, עם ישראל. ואי אפשר לכבד את הטבעת מבלי לכבד את הכלה שבשבילה נוצרה הטבעת. הכבוד

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

תאמין בחסדי ה' גם כשאתה לא רואה
- ואז תראה נפלאות

יום א' ויקרא תקצ"ט

אהובי, בני חביבי! בא וראה נפלאות ה' וחסדיו בכל עת ורגע.

בישבי על השולחן היום, הגיע השליח מאתך עם הבשורה, שנאבד הסך מאתך בבית, ותיכף שאלתי כל בני הבית ואין משיב דבר.

ומאליך תבין צערי באותה השעה, מאד בלבד את דעתי, כי הבנתי צערך היטב. אך כבר הקדמתי לך שאי אפשר לסבול כל מה שעובר על האדם בכל יום, כי אם על ידי דרכי השיחות שהבננו ממנו ז"ל, והשי"ת היטיב חסדו עמי, שנתחזקתי והאמנתי שהכל לטובה, ונזכרתי עוד הפעם, שצדיכין לילך בפשיטות לקיים מה שאמרנו רבותינו ז"ל: "לעולם יהא אדם רגיל לומר, כל מה דעבד רחמנא, לטב עבד".

בתוך כך נתעורר מוסר כתב זה ידידנו ר' נחמן נ"י, וחפש וביקש בתוך האשפה, עד שמצא האבדה והביאה אלי בשעה קלה, ואני לא צייתי ע"ז כלל, ותהילה לאל קיים מצות השבת אבדה בשלמות, ור' גרשון נ"י וכל האנשים אשר בביתי - כולם עמדו משתוממים, הנה ראו כן תמיהו מגדול החסד אשר הוא יתברך מפליא בכל עת.

עתה, בני חביבי, ראה והבן והבט נפלאות ה' וחסדיו בכל עת, ותרגיל עצמך להתחזק באמונה בכל עת, שכל מה שעובר על האדם - הכל לטובה!

ועיקר הבחירה היא מההעלמה מה שמהינחין בכל עת את האדם לנסיין בכל דבר, כי אם היה רואה כוונת השי"ת בכל עת, לא היה שום נסיון. נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום	לחודש	ליום	לחודש	ליום
שבת	יב	ו'	לט	ה'	ט
א	יג	ז'	מ	ד'	י
ב	יד	ח'	מא	ה'	יא
ג	טו	ט'	מב	ו'	יב
ד	טז	י'	מג	ז'	יג
ה	יז	י'	מד	ח'	יד
ו	יח	י'	מה	ט'	טו

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ס"א - ח"ב תורה ד'

אנ"ן בחביבותא

את הדיבור שאומרים בשם רבי נתן ז"ל, אמר זאת רבי אברהם ב"ר נחמן: 'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו יכולים לקבל מרבינו - מה שרבינו היה נותן לנו - אם היינו מחזיקים את עצמנו בידך'.

אדם יחיד - אפילו שיהיה איש צדיק איש קדוש - אבל אם הוא לבדו - יחיד, הצדיק לא יתגלה אליו כפי שהוא יכול וכפי שהוא צריך!!

'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו לוקחים מרבינו, אם היינו מחזיקים עצמנו בידך - אם היה בינינו אחדות'.

רבינו הוא הרי אור נורא. אור נורא של אמת, אבל הוא לא יכול לגלות את האור שלו אלינו, ולתת לנו, מכיון שאנחנו לא מחזיקים את עצמנו בידך.

כל פגם שכתוב בתורה, אפילו אם הפגם כתבו בלשון חמור ונורא, של לאו, של איסור, אעפ"כ משהו שייך גם אלי. אני צריך להתבונן היטב בתוכי, אם אין בי איזה ריח מזה. אם אין זה איזה משהו, משהו מזה.

אותו דבר הוא בענין מה שכתוב על גדלותם של צדיקים, גם זאת אנו צריכים לפרש על עצמנו, 'אפילו שאני לא יכול להגיע אל מדרגת הצדיק הזה, אל מדרגת הקדוש הזה, אבל משהו ממנו אני יכול לקחת, 'ריח' ממנו אני יכול לקחת.

אצלינו זה חסר, אני רואה את זה ואחרים גם רואים את זה, האחדות והאהבה בינינו.

רבינו הלא בכל זאת אמר 'העולם ראוי להם להתפלא על האהבה שתהיה בין אנשי! מה רבינו התכוון בזה? מה הכונה 'אהבה'?

האור של רבינו הוא כ"כ גדול, זה כזה דבר קדוש, כזה דבר אמיתי, ולכן צריך שתהיה השתוקקות לכל אחד, שכל אחד יראה רק את הטוב שבשני. כמו שרבינו אומר בתורה ל"ד ח"א: 'שכל אחד יש נקודה קדושה', ורבינו אומר שם להלן 'ששם שורה האהבה הקדושה'. גאווה כזאת מותר שיהיה בי 'יש אצלי נקודה קדושה ששם שורה האהבה דקדושה'.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

ישנם שלושה איסורים בלשון הרע:

א. איסור דיבור לשון הרע אסור מן התורה במצוות לא תעשה. בכלל איסור סיפור לשון הרע שאסור לכתוב לשון הרע או לרמוז ביד או בעיניים שום גנאי על אדם.

ב. איסור שמיעת לשון הרע הוא מצוות לא תעשה מן התורה שנאמר 'לא תשא שמע שוא'. אסור להקשיב ללשון הרע אפילו אם אין דעתו לקבלו. בכלל איסור שמיעה, שאסור לקרוא לשון הרע בין במכתב, במודעות או בעיתון וכדו'.

ג. קבלת לשון הרע אסור מן התורה, שנאמר 'לא תשא שמע שוא'. קבלת לשון הרע פירושו שמאמין לסיפור לשה"ר, וכתוצאה מזה הוא מגנה את האדם שעליו שמע, או שונא אותו או נוקם בו ומזיקו, או מונע ממנו החסדים שכל ישראל זה לזה, כגון צדקה או השבת אבידה ביקור חולים וכדו'.

כי באמת צריך כל אחד לנהוג כבוד גדול בחברו, כמו שארז"ל, כי כבוד ישראל היא כבוד ה' יתברך. וכשמכבדין את ישראל כאילו מכבדין לתקדוש ברוך הוא. ועל ידי זה מגלין כבודו יתברך: (נבית חוב מיתומים ג. ט.)

הרשב"י במלחמתו נגד תאות ממון

התכלית של התורה הוא 'אנכי ה' אלוקיך', וכל המצוות הם בשביל לקרב את האדם אל ההשגחה, היינו להכיר שיש מי שמשגיח עליו. לא כמו שהעולם רגיל להשתמש במושג 'השגחה' רק לצורך המשכת ישועות. אלא 'השגחה' הכוונה להאמין שה' מסתכל על כל מצווה שעושה ומתענג בה. ולכן אפילו אם אדם עוסק בתורה ושוכח שה' מסתכל עליו ומתענג בו, זהו שכחת התורה, כי שוכח את התכלית והעיקר של התורה להתייחד עם ה', ולהידבק בו.

ה' ובזמן ביהמ"ק היה מגולה ההשגחה, כי ראו בחוש איך עבודת ישראל היה עולה לריח ניחוח לה'. וממילא כל המציאות של התורה היה מציאות של גילוי השגחה.

אך כשנחרב בית המקדש נעלם ההשגחה, ואין רואים החיבור בין העולמות, ועל כן אמרו חז"ל שתשתכח תורה מישראל, כי אם יהיו מבני ישראל שיעסקו בתורה ויעבדו פחות לפרנסתם, אבל הכל יהיה ללא התייחדות עם השגחת ה'.

וכמובן שכתוצאה מזה, הרבה יתחילו להחשיב את הממון כמו הדבר הכי חזק בעולם, גם אצל מי שעוסק בתורה.

ועל כן בא הרשב"י וגילה את תורת הסוד ואמר שבכח זה לא תשתכח תורה, כי תורת הסוד והחסידות מגלה איך לחיות תמיד בייחוד ולסמוך רק על השי"ת. וממילא גם אם כבר כן עוסקים בממון, אבל הכל יהיה יחד עם השגחה.

א' רשב"י הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל, כי יש סכנה גדולה מאוד לשכוח את התורה לאחר החורבן, וזאת מחמת שנעלם אור ההשגחה, שהיה נגלה בזמן ביהמ"ק. וכאשר נעלם ההשגחה ממילא נופלים לדאגת הממון, ונעשה שכחת התורה.

ב' בדרך פשוטה אפשר להבין זאת, שכאשר אדם אינו מאמין בהשגחה, ממילא מקדיש את חייו לעסקי הממון, מחמת שאינו סומך על ה' שיכול לפרנסו בנקל, ועל כך הזדעזע רשב"י כאשר יצא מהמערה, וכי עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה.

ועל כך צועקים כל הספרי יראה, שצריך האדם לנטות בה' ולקבוע בכל יום עיתים לתורה, ולהשקיע כוחות בתפילה, ולא ימהר תפילתו מחמת טרדת הממון, אלא יסמוך על ה' שבוודאי יפרנסו ולעולם לא יפסיד ממון בעבור עסקו בתורה ותפילה.

ג' אך בעומק יותר, רשב"י במלחמתו נגד אלו העוסקים בחיי שעה, הוא לא רק בענין מיעוט שעות עסק הממון וקביעת שעות ללמוד תורה. אלא עיקר המכונה הוא היכן המח נמצא, ובענין זה הוא עיקר שכחת התורה. וכמו שהארכנו במאמרים אלו, שחומר ענין התאוות ממון הוא לא מחמת שגזול שעות מעסקי עבודת ה', אלא מחמת שהוא גונב את המח מלזכור את השי"ת, והוא מפיל את האדם לכוחי ועוצם ידי.

ד' וזהו עיקר שכחת התורה, כי כל

הליכות

שיחות ומנהגים

ל"ג בעומר

נתן לפרס למשמעתו לשהות באומאן יותר משנתיים שבעות ברציפות, מחמת שלבד השתקף נעשה קל בעיני האדם קדושת המקום ולא הועיל לרבי לוי יצחק לנסות לטען ולשנות דעתו במאומה. ואכן שמע לקולו ונחזר לביתו:

ראו פעם בליל ל"ג בעומר את רבי אלקטער בן ציון פלישהי פבר בזקנותו, עומד על רגליו בציץ הרשב"י, ולומד גמרא משך כל הלילה:

ספר רבי יעקב זאב הכהן ברעסקי שפעם בל"ג בעומר פלישהי מהבאים להשתטח על ציון הרשב"י היה מתפלל ומתבודד למטה בעמק בין ההרים, לפתע התקרב אליו שועל או צבוע ועמד להתנפל עליו, לפתע בדרך נס פקע ונחץ ניצוץ מהניצוצות של ההדלקה שיעל גג אהל הרשב"י, ונפל והפריד בינו ובין התקי, ונרקה התקי. וכן נצל מופתו:

בל"ג בעומר, היו אנשי שלומנו מרבים בתפלות ובהשתטחות על ציון רבנו:

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ד' מאמר י"ב
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[י] ועל כן בשרצה יעקב לעשות רצון בעשו, אמר: "ולקחת מנחתי מידיו, כי על כן ראיתי פניו אלהים ותרגני" (בראשית ל"ג). כי גם מה שנתנין לעבדו, הוא גם כן בחינת צדקה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא בתרא ט): "ונוגשיף צדקה", ועל ידי צדקה נעשה רצון בנ"ל. וזהו שאמר לו: "ולקחת מנחתי מידיו", היינו צדקה, בחינת (מלאכי ג): "מגוישי מנחה בצדקה". "כי על כן ראיתי פניו בראות פני אלקים", היינו כמו ראות פני אלקים, שהוא בחינת (דברים ט"ז): "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכוך את פני ה'", היינו ימים טובים, שעל ידם נתגלה הרצון, (ועקר התגלות הרצון על ידי ימים טובים הוא על ידי הצדקה בנ"ל), כמו כן יהיה נעשה אצלו רצון על ידי הצדקה, וזהו: "ותרגני בנ"ל. (כי מאחר שהמנחה והצדקה שנתן לעשו היא בחינת צדקה ממש, בחינת: "ונוגשיף צדקה", נמצא שעל ידי זה נתגלה הרצון העליון, שהוא נתגלה על ידי צדקה בנ"ל, ומשם נשתלשל הרצון למטה ונעשה רצון גם בעשו):

ונוגשיף צדקה

אחר שנתבאר סדר תיקון הצדקה ושעל ידה נכנעים חכמי הטבע, שהם החיות רעות שדורסים וטורפים ומכסים את האמונה, ואף על פי שחוזרים ומתגברים ע"י בחינת מצח הנחש, חוזרים ומכניעים אותם ע"י תיקון הצדקה, שע"י מעלים ומתקנים את פגם נפילת הימים שלא הוסיפו בהם אור קדושה ודעת, וע"י ממשיכים בחינת נשיאות פנים שהוא בחינת הארת הרצון, ממשיך רבינו לבאר שזה מה שהיה אצל יעקב ועשו, שכשרצה לעשות רצון בעשו, הביא לו מנחה, שזה ג"כ בחינת צדקה, וכמו שמבאר בחז"ל שגם מה שנותנים לעבדו הוא בחינת צדקה, וע"י נתגלה הרצון העליון, ונמשך רצון גם לעשו וע"י נמתק חרון אפו.

ולכא"י בהסתכלות פשוטה נראה שיש כאן רק פירוש ורמז במנחה ששלח יעקב לעשו, אבל באמת מתחדש כאן נקודה חדשה ויסודית שלא הוזכר עד עכשיו במאמר, וזוהי מתגלה עצה חדשה שלא נזכרה בפירוש עד עכשיו, והוא שיש דרך נוספת של צדקה, שהוא הבחינה של "ונוגשיף צדקה", שהם הצרות והייסורים שנוגשים אותנו העבדים בגלות, ולוקחים מאיתנו ממון, כי זהו גם כן בחינת צדקה, עד שגם זוהי נעשה התיקון של הארת הרצון שנתבאר לאורך כל המאמר, וזה גילוי נורא ונפלא, שכל הצרות והייסורים שעוברים על האדם, שנראה לו שזה מה שמרחיק אותו מהש"ת ומעבודתו, אם יהיה חכם יוכל להפוך את זה בעצמו להארת הרצון, עד שדייקא ע"י יוכל להתחדש ברצונות וכיסופים להש"ת, ולהוסיף אור קדושה ודעת בכל יום, כי ע"י עצמו יכול לזכות לנשיאות פנים שהוא המתקת הדינים והמשכת מידות הרחמים, שינצל ע"י מהחיות רעות ומצח הנחש שמסתירים ומכסים את אור האמונה.

ונוגשיף צדקה

והנה רבינו לא מבאר איך נעשה התיקון הזה של הצדקה ע"י מה שנותנים לעבדו, ולכאורה הוא דבר שקשה מאוד להבין איך ייתכן שהנתינות לעבדו של המיסים ושאר הדברים שהם דורשים ומבקשים יהיה בו התיקון של צדקה, ובאמת הדבר מבואר בגמ' בב"ב (דף ט.) וכמו שמביא רבינו, שדרשו על הפסוק "ונוגשיף צדקה", ולשון הגמ' שם א"ר אלעזר בזמן שבית המקדש קיים אדם שזקל שקלו ומתכפר לו, עכשיו שאין בית המקדש קיים, אם עושין צדקה מוטב, ואם לאו באין עובדי כוכבים ונוטלין בזרוע, ואף על פי כן נחשב להן לצדקה שנאמר ונוגשיף צדקה, אבל באמת זה עצמו צריך ביאור, איך יחשב דבר זה לצדקה, ובפרט שמדובר כשהעבדים לוקחים בזרוע, ואם כן למה יחשב דבר זה לצדקה.

תיקון הצדקה הוא ע"י הביטול להארת הרצון

הרופא הגדול ממירון

להימנע באופן מדי מהתאמצות ולנוח. הדוקטור ציין כי יש כאן סכנה שמא הזיהום יתפשט ויגרם לו לסכנת חיים, הוא רשם לו במקום תרופות שעליו לטול. אדהכי, הפטירה זוגתו ואמרה לרופא כי בעלה מתכוון לנסוע למירון, הדוקטור הגיב בגערה נחרצת "חפץ אתה לחיות? אם כן אל תיסע, אסור לך לאמץ את הרגל, זה מסוכן עבורך!".

אולם רבי יעקב זאב לא יכול היה לעצור עצמו מלנסוע. המחשבה כי חבריו יעסקו בעבודת ה' בחג מתן תורתנו בדביקות והתלהבות, ואילו הוא יישאר מרותק למיטתו, לא נתנה לו מנוח. הוא נדבר עם חבריו ובקש להצטרף אליהם למרות הכל, והם נענו לבקשתו, לקחוהו ונסעו עמו בצוותא למירון.

אחרי טלטולי דרך מפרכים, בתנאי הימים ההם, כשהיטלטלו בין האוטובוסים מירושלים לחיפה בדרכם צפונה, הגיעו סוף סוף החבריא אל הר הקודש מירון. הם פנו לנוח באחד החדרים אשר מעל הציון הקדוש. למחרת, עם בוקר, התארגנו ללכת לטבול במעיין המגיד לטהר נפשם לעבודתו יתברך. בשל מצבו של ידידו רבי יעקב זאב הם חשבו להשאירו, אולם הוא הביט בהם כמתמיה "מה איתו? וכי אני לא אטבול?!"

כיון שראו את חשקו הגדול למקוה, החזיקו בו ונשאווהו בידיהם. בידיה במדרון ההר התלול התקשו לסחוב אותו וכמעט נשמש מהם. בקושי רב הביאוהו למעיין ועזרו לו לטבול.

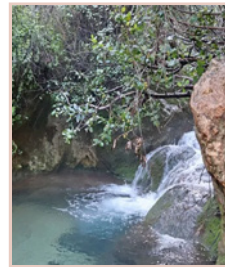
וכאן אירע הגם הגלוי. כשעלה רבי יעקב זאב מן הטבילה הרגיש כי כל הכאבים חלפו עברו להם! "את הדרך חזרה לציון, כבר עשיתי לבד!" סיפר לימים.

בשובו ירושלימה, חרדה אשתו לקראתו "מה עם הרגל?" "נרפאה" השיב לה בפשטות. אולם היא קיבלה את תשובתו בספקנות ובדאגה, "הרי הדוקטור אמר שהרגל במצב מסוכן, צריך לבדוק אם אכן הכל כשורה".

הלכו שניהם אל הרופא, הלה בדק את הרגל בדיקה מקיפה והפטיר בקורת רוח "הא, שיפור עצום לטובה, רואה אתה? טוב ששמעת בקולי ולא נסעת, בשל כך הרגל נרפאה".

"שמענו דוקטור" הביט בו רבי יעקב זאב בשלווה, "למעשה לא כל כך שמעתי בקולך... נסעתי למירון וגם טבילתי במעיין, ולכן התרפאת".

למרגלות הר מירון, בין שיחי הפטל העבותים, מפכה מעיין מים חיים, אשר בימי קדם היה מכונה 'המגיד'. כיום שואבים את מימיו ואין גישה למקום, אך במשך רבות בשנים שימש מעיין זה כמקוה-טהרה לחסידים, מקובלים ואנשי מעשה ששהו בצל קורתו של רשב"י תקופות ממושכות ורצו לטהר עצמם לפני עבודתם בקודש. שכן בהעדר אמצעי שאיבה כבימינו, לא תמיד היה מי שישלם את הפרוטות הנדרשות לערביי המקום שישאבו מים בכדיהם מהמעין ויעלו אל המקוה

הרגל נרפאה

נחל מגידו
למרגלות הר
מירון

שבחצר הציון למלאותו, וכך נותר בור המקוה פעמים רבות ריק באין יכולת לטבול בו.

במשך השנים נקשרו סיפורים שונים סביב המעיין, אחד מהם התרחש עם החסיד רבי יעקב זאב הכהן ברזסקי. רבי יעקב זאב היה קשור בעבודתו לציון התנא האלוקי רשב"י, בימי נעוריו עלה בגפו מפולין לארץ הקודש, כשבכך ניצל מחבר המשחית שהגופה ברבות השנים על יחידות פולין ואירופה כולה. משחר ימי עלומיו מרבה היה לבוא לאתרא קדישא הדין ולשבת בו על התורה ועל העבודה, יחד עם ידידיו ורעיו צעירים מבקשי ה' מחסידי ברסלב.

וכאן אנו מגיעים לסיפור הנס שאירע לו לרבי יעקב זאב בעקבות הטבילה במעיין. היה זה כשנדרשו ביניהם פעם בני החבורה לנסוע למירון לקראת חג השבועות ולשהות שם בצל קורתו של רשב"י ולעסוק יחדיו בעבודת ה' כדרכם בקודש. רבי יעקב זאב סבל באותה תקופה מ'שושנה' (זיהום פטרייתי ל"ע) שפרחה ברגלו והסבה לו כאבים עזים בכל פסיעה.

הפצציה בזוגתו כי חייבים הם ללכת לרופא, מאחר והזיהום עלול חלילה להתפשט. לבית ברירה הלך עמה אל הרופא, הלה בדק אותו ולאחר מכן אמר לו כי רגלו נמצאת במצב של זיהום מתקדם, ועליו

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

מה עשה רבינו

בהיותו בציון

הרשב"י?

תשובה לחידה הקודמת:

כמה ניירות צריך רבי נתן כדי ללמד זכות על הגרוע שבגרועים? - יש לי ללמד זכות על הגרוע שבגרועים, שאם הייתי פותחם היו נכתבים על פניהם ניירות (בויגין [גליונות]) כפי שאני יודע מה שנעשה עם האדם הזה העולם: כונני

אור - אנשי מוהר"ן אות טו

הזכרה: נתן דוידוביץ בית שמש
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

בר יוחאי

ומיוחד. אלא הם ניגונים המגלים לכל אחד שיש צדיק שבכוחו כל אחד יכול למצוא עצה לנפשו בכל מצב באשר יהיה, עצות שירוממו את המוח מכל המחשבות והבלבולים להתחיל עבודת ה' כראוי בהתלהבות וחיות פנימי. כי "כשמשבחין ומפארים את הצדיק על ידי זה נתרומם הדעת" (ליקו"מ סי' כ"ט).

זהו עיקר סגולת ל"ג בעומר, לעורר כיסופים וגעגועים להתגלות אור הצדיקים, וכפי הגעגועים אליהם כך מתקשרים לאורם הגדול, וכמובא במעשה הנוראה שסיפר רביז"ל (ו') בעטלעריס - סיפורי מעשיות מעשה י"ג), שבשעת החתונה היו מתגעגעים להביא את הבעטלעריס הצדיקים, ותיכף שהתגעגועו אליהם, היו מתגלים אליהם ואומרים הנה אנו כבר כאן בחתונה.

ולכן כאשר אנו מדברים מגדולת הצדיקים, ובפרט כאשר אנו שרים ומנגנים ניגונים בשבחם הגדול, זה מעורר בנפש שייכות לאותו הצדיק, וממילא מתעורר געגוע והתקשרות עמוק לאורם הגדול, לאמר שצדיקים אלו לא היו צדיקים לעצמם, אלא צדיקים שבאו לעזור לנו בחיינו, להביא אותנו לתיקון נפשנו בהתקרבות שלמה ואמיתית להשי"ת.

ודבר פלא הוא שהניגונים ששרים לכבודו דרשב"י מעורר אפילו את הקטנים מתרדמתם, ורואים בחוש שהם מקבלים חיות חדשה בניגונים אלו, והענין בזה הוא כי שמו הקדוש של הרשב"י מרומז בפסוק "ע'יר ו'קדיש מ'ן ש'מא נ'חית", כי רשב"י הוא בסוד 'עיר וקדיש' והיינו שמעורר את עם ישראל מתרדמתם, להכניס בהם חכמה אלוקית, וכמו שהבטיח שלא תשתכח תורה מישראל (ליקו"ה נזיקין ה').

וממילא ביום השבת קודש, שהוא היום בו מתקשר הברית 'ביני וביני בני ישראל', בהכרח להתעורר לכך רק בכוחו של הרשב"י, וללא כוחו הגדול היינו נרדמים ולא מתחברים לפנימיות אור השבת. ובאמת הוא ענין גדול לעסוק בזה"ק בכל שבת קודש.

בהרבה זמירות שבת מודפס הזמר המעורר כל לב מחדש 'בר יוחאי'. ובהרבה קהילות נוהגים לומר זאת בכל ליל שבת. וכבר כתב על זה בספר 'תיקוני שבת' ששמע מחכמים גדולים שכל מי שהאיר ה' רוחו עליו, ינגן פזמון זה בליל שבת, כי הוא סגולה נפלאה להארת הנשמה.

כי אור השבת מתגלה בכוחו דרשב"י, וכמו שבעצמו העיד שהוא אור השבת, ומוזכר בזה"ק כמה פעמים, כי זה מהותו של השבת לגלות לנו גילוי חדש של אור ה' המצילנו משכחת התורה, ולכן על ידי השיר שמעורר הזכרון באור הרשב"י יכול לקרב אותנו ולהטעימנו לאור חדש בשבת קודש.

כי מובא בליקו"מ (סי' קכ"ו) "בכל מקום ששבחו החבריא את רבי שמעון בן יוחאי על שגלה להם סוד נפלא, תמצא שאחר כך אמר להם עוד חידושי תורה". כי כאשר אנו עוסקים לשבח את הצדיק, אפשר לזכות להתגלות חדשה בתורתו - השגה חדשה באור ה', ואף שהדברים עמוקים בסוד ההתקשרות לצדיק ולנשמתו ולכח השפעתו. אבל אפשר להבין זאת גם באופן פשוט, שעל ידי שאנו משבחים את הצדיק, אנו מתעוררים מצידנו להיות כלי ראוי ונכון לקבל אורו, ולזכות להתקשרות מחודשת לספרי הוזה"ק, וכן לספרי הצדיקים ההולכים בדרכו לבאר את פנימיות התורה למעשה לעבודת ה'.

כאשר עוסקים לשבח ולפאר את הצדיקים, לשיר ולזמר לכבודם, מתרומם לנו הדעת, לצאת משכחה ומקטנות, מתחזקים אנו באמונת חכמים אמיתית, ומתחדשים בתקווה לחיים אחרים לגמרי. ובפרט כאשר מדובר על התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, שהבטיח שלא תשכח תורה מישראל, על ידי שנתקרב לאור תורתו הקדושה. ולכן כיון שאנו בסכנה גדולה של שכחה, צריכים אנו להתקשר אליו מחדש, להזכיר לעצמנו שיש אור כזה בעולם שעל ידו נתחדש בקיום התורה.

בזמר ששרים לכבודו של רשב"י אין זה רק כשבח המספר שיש צדיק גדול

אבל מתוך כללות המאמר ניתן להבין שהצדקה הוא הביטול לרצון ה', מה שמקבלים באהבה את הייסורים והנגישות של העכו"ם, ויודעים ש"הכל ברצונו יתברך" כי אין שום טבע בעולם, אלא כל מה שנעשה בעולם הוא אך ורק ברצון השי"ת. זהו התיקון של בחינת הצדקה, כי האמונה שהאדם מאמין בהשי"ת, ומתעורר באתערותא דלתתא באמונת הרצון, ומבטל עצמו לרצון השי"ת, אמונה זו עצמה היא בחינת צדקה, ויש לציין למה שכתוב בספר המידות (צדקה אות מ) אמונה חשובה בצדקה, כי בזה מתעורר האדם באתערותא דלתתא לבטל עצמו לרצון השי"ת, ולכן בזה הוא מעורר הארה מלמעלה של הארת הרצון בתכלית הרחמים, שע"י נמתקים כל הדינים.

התיקון השייך בכל היסורים בגשמיות ורוחניות

וממילא מובן שאף שדברי הגמ' הם על ממון שלוקחים העכו"ם, אבל בכלל זה כל הצרות והייסורים שנעשים על ידם, שכשאדם מקבל את הייסורים באהבה, ומבטל עצמו לרצון השי"ת, ומתחזק באמונה שהכל ברצונו יתברך, בזה הוא מתקן את התיקון של הצדקה, וממשיך נשיאות פנים ורחמים גדולים ועצומים מאוד.

וממילא מובן שאין זה רק בגשמיות, אלא גם ברוחניות, שכשמתגבר על האדם כבודו ועצלותו ותאוותו ובלבולים, ונדמה לו שאינו יכול כלל להתקרב להשי"ת, אם יחזק את עצמו לא להיחלש ולהתבלבל מזה, אלא יתחזק להתחיל מחדש, ולבטל עצמו לרצון השי"ת, לידע ולהאמין שהכל ברצונו יתברך, וכל קושי מדוד וספור ומנוי והכל לטובתו הנצחית, בזה הוא מעורר את התיקון של הצדקה, וזוכה להמשיך על עצמו רחמים עצומים ועליונים, שעל ידי זה נמתקים כל הדינים, וע"י עצמו יזכה לצאת מהקושי והכבדות, ולהתחיל מחדש בתכלית הרצון וההשתוקקות והשמחה להתקרב להשי"ת, כי זוכה להמשיך בזה בחינת נשיאות פנים שהם בחינת מידת הרחמים [מקום גבוה מאוד, בחי' רעוא דרעיון].

להפוך אכזריות לרחמנות

וכשם שבצדקה הדגיש רבינו [בתחילת המאמר] שהשלימות היא כשהופכים את האכזריות לרחמנות. גם בצדקה זו שייך דבר זה, שדייקא כשמתגבר עליו הקושי והכבדות מאוד מאוד, הן בגשמיות, קושי הפרנסה ושאר קשיים, והן ברוחניות שקשה לו מאוד להתחיל בעבודת ה', שלימות התיקון הוא דייקא להפוך את ההסתרה הזו שהיא בחינת מידת הדין, להפוך את זה לגילוי אמונת הרצון, ובזה ממשיך שלימות הארת הרצון.

יעקב ועשו

וזה מה שמביא רבינו את הפסוקים שנאמרו בעניין יעקב ועשו, כי עשו הוא התגברות הדינים, שזה שורש כל הצרות והייסורים הן בגשמיות והן ברוחניות, ועיקר הדרך לתקן ולהמתיק את הדינים, הוא ע"י שימוש נשיאות פנים דייקא למקום ההוא, שזה בחינת מה שאמר יעקב לעשיו שראיתי פניך בראות פני אלקים, שבעיני, הצרות והייסורים שבאים ממך, הם גילוי אור פני ה' כמו ההתגלות שיש בעלייה לרגל בשלש רגלים שבאים לראות פני ה', כי אני מאמין באמונה שלמה שהכל ברצונו יתברך, והכל לטובה, וממילא מאמין שגם כל המעוות שהיה צריך לתת לו, יש בזה תיקון גבוה מאוד, ובזה עצמו ממתיק את הדינים של עשו, כי נעשה אצלו רצון, [וכמו שכתוב "ותרצני"] כי כשמעורר האדם הארה זו ע"י האמונה והביטול לרצון ה', בזה ממשיך הארת הרחמים עד שנמתקים כל הדינים, ומתבטלים כל הקשיים והצרות, הן בגשמיות והן ברוחניות.

מושגים בתורה ד' תניינא

השגות

רצון בעשו

אין די בכך שנזכר לעבוד את ה' כמו שהיה קודם הבריאה, שאז לא היה כלל התגלות מלאכת מעשה בראשית, אלא עיקר הענין לגלות דווקא את מלאכת מעשה בראשית שכולה היא התגלות הרצון, ודווקא משום כך הקב"ה ברא את כל העולם, בחסדו לבד, כדי שגם הבריאה עצמה תגלה את הרצון שיש בה. ובויתר, שאין די שעשיו יניח לנו ולא יטריד מלעבוד את ה', אלא עיקר הענין שדווקא בכפירתו שם יתגלה הרצון, ויעקב פעל זאת שדווקא בעשיו יתגלה הרצון, ומה שמוכרחים לשלוח אף לעכו"ם, כח הרצון הוא שדווקא זה יפעל ויגלה את הרצון שגם הם עצמם חלק מהתגלות ה' בעולם, וזה עצמו נחשב כצדקה.

עמדו ואשמעה איך לפטור אתכם מן הדין

ואחר כך נמשך מאמונה זו כח ל"ג בעומר. שהוא גם כן ענין של אמונת חכמים, שאנחנו מאמינים בכח של רשב"י שאמר 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין'. וכידוע קושיית הספה"ק (מובא מהפרי חדש ליקו"ה ועוד) שתמחו לשמחה מה זו עושה, ולמה שמחים בל"ג בעומר? אבל כמו שנתבאר בל"ג בעומר אנו שמחים שהיה צדיק מופלג כזה כרשב"י שאמר 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין'.

ובירושלמי (ברכות פ"ט ה"ב) מובא שאמר שעד ביאת המשיח יש את הכח של אברהם אבינו של רבי שמעון בר יוחאי ושל אחיה השילוני. וכתוב בספרים (תשובות המהרש"ם בסוף ההקדמה של ח"ב), שהפירוש של זה הוא שבכל ל"ג בעומר יש בחינה שאני יכול לפטור את העולם מן הדין. וזה הכח של ל"ג בעומר, שכמו שיש בכל שנה יו"כ שמכפר ויש ראש השנה ופסח כך בל"ג בעומר רשב"י פטר את כל העולם כולו מן הדין.

וזה יחד עם הכח של 'פסח שני', שאמרו 'למה ניגרע', וכמו שמאריך בספר עונג שבת שאפילו שהם היו רק שני אנשים טמאים מתוך שישים ריבוא, אבל בכל זאת המשיכו ישועה נוראה לדורות כי גם עליהם נאמר 'לבלתי ידח ממנו נידח', והעיקר זה להתקרב לצדיקים, כמו שכתוב 'עמדו ואשמעה' - שזה התפילה והצעקה והתשוקה שלכם, כמו שנתבאר, ועל ידי זה נמשיך אמונת חכמים לפטור עצמנו ואת כל העולם מדינה של גהינום בזה ובבא אכ"ר.

כשבאו האנשים לצעוק אל משה שהם טמאים ואינם יכולים להקריב את הפסח במועדו, אמר להם משה 'עמדו ואשמעה' וביאר בפרי צדיק (פסח שני אות ב), שהוא מלשון תפילה, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות כו:) 'אין עמידה אלא לשון תפילה', היינו שהשיב להם: 'התפללו לה' יתברך מעומק לבבכם על זה, ובוודאי על ידי הצעקה והתשוקה שלכם תמשיכו אלי את דבר ה' כמו שהמשיכו ישראל את התורה כולה בגודל תשוקתם, ועל ידי זה אשמע מה יצוה ה' לכם'.

ואכן כך היה ופעלו בתפילתם התחדשות הדין מהקרב פסח שני, המרמז כי יש תקוה לכל נפש מישראל אפילו לטמא ושהיה בדרך רחוקה במזיד שהתרחק עצמו מלגשת אל הקודש, ואפילו הכי עושה פסח שני. ע"כ דבריו.

נמצא שני יסודות נוראים הנרמזים בפרשת פסח שני, והם 'עמדו - ואשמעה', עמדו מרמז על כח התפילה כמו שנתבאר, והשמיעה מודיעה שכשהאדם צועק לקב"ה הוא מאיר לו הארה חדשה, והארה זו היא אמונת חכמים. כי שמיעה היא כנגד אמונת חכמים (ע' ליקו"מ כא, ב. וליקו"ת ה, ט). וזה התורה שבעל פה, שהיא עיקר הענין של אמונת חכמים - שהאדם מאמין בצדיקי הדור, ובכל דיבור ודיבור של התנאים והאמוראים שזה התורה שבעל פה, וזה ההמשכה של פסח שני.

עומק הפרשה

אהבת ישראל

ואהבת לרעך כמוך:

את עומק מצוה זו מבאר מוהר"ת, כי מצוה זו היא מיסודות קיום האדם, יהדותו ועבודתו, שכן מהות הבריאה היא ניגודים והפכים המשתלבים זה בזה לעשות רצון קונם.

כי כל הבריאה מורכבת מארבע יסודות: אש, רוח, מים, ועפר, ארבע יסודות אלו משתלשלים מארבע אותיות שמו ית' וכל חלק בבריאה מורכב מארבע יסודות אלו, ואף השינויים שבין בריאה לחברתה הוא מחמת הרכב יסודות אלו (כמובא כל זה בזוה"ק פנחס רכה, ספר יצירה פ"ג, עץ חיים מב, א, ליקו"מ תניינא סז ועוד).

ארבע יסודות אלו מנוגדים לגמרי זה לזה, יסוד האש חם ויבש, יסוד המים לח וקר, העפר קר ויבש, והרוח חם ולח, כך מורכב האדם מארבע יסודות אלו שכולם מנוגדים זה לזה, וכך חום הגוף ולחותו נשאים ועומדים באופן ממוצע, לא חם מדי ולא קר, לא יבש ולא לח מדי, וכך כל חלק בבריאה.

כלומר, מעלת יסודות אלו הו דווקא כשהם נשאים מנוגדים זה לזה, על אף שיסוד האש מתנגד ליסוד המים העפר, הוא אינו מתבטל לפניהם להמעיט מחמימותו, אך גם לא מתגבר עליהם יותר מדי להעלות את חום הגוף ולייבשו, וכך גם בשאר היסודות.

כך הוא גם ביצירה שלימה זו שנקראת כלל ישראל, ישראל הם מרכבה לשכינה הק', שגם היא מורכבת מארבע מחנות כנגד ארבע יסודות אלו, וכל אחד מכיל בתוכו מכל יסודות אלו, אצל זה מתגבר יסוד האש ואצל זה מתגבר יסוד המים, אצל האחד יסוד הרוח וחברו מיסוד העפר, אדם סוער יותר, ניכר שמטבעו הוא נמשך מיסוד האש, וחברו שעוד יותר סועד ממנו זה מחמת שנמשך עוד יותר מיסוד זה, וכן בשאר טבעי הנפש, העצלות והרוגע נמשכים מיסוד העפר, וכן הלאה.

מכולם יחד נבנית המרכבה, אך כל זה הוא כשהם מאוחדים יחד זה בזה, ואף יסוד לא מנסה להתגבר על רעהו, גם כשרואה את חברו סוער ממנו או רגוע יותר, אינו דוחה אותו בלבו, אלא להיפך מנסה להתחבר עמו, לקבל ממנו את הסערה לדברים שבקדושה לתורה ולתפילה, ובעיקר להאמין שמכל חיבור זה שורה השכינה הק'.

וכמו שאמרו חז"ל על הפסוק 'ואגודתו על ארץ יסדה' 'למה הדבר דומה לפלטין שהיתה בנויה על גבי הספינות, כל זמן שהספינות מחוברות פלטין שעל גביהן עומדת, כך כביכול כסאו מבוסס למעלה בזמן שישראל עשוין אגודה אחת' (במדב"ר טו, יח).

(ע"פ ליקו"ה ברכות הראיה ה, ו, והל' פריקה וטעינה ד, י)

למה שרים 'אשריכם ישראל' בל"ג בעומר?

עם ישראל, אם אין נביאים הן, בני נביאים הן. 'עם ישראל עם קדוש הם חכמים וקשה להטעותם' (שיחות הר"ן קכ"ה) הם יודעים היכן יש להתעורר. לא סתם כולם מתעוררים בהשתוקקות של שמחה בעת שהמשורר מדומם בקולו את התיבות הנוראות של רבי עקיבא שוב ושוב: 'אביכם שבשמיים' - 'אשריכם ישראל'.

וזאת מחמת שעם ישראל מקושר בפנימיותו לאורו של הרשב"י, כל אחד מרגיש שהרשב"י שייך לו באופן פרטי, אין בעולם שיר שמעורר את כל הגילאים כמו 'בר יוחאי'. כולם עולים על ציונו של הרשב"י, אף שלא כולם בדיוק עוסקים ועמלים בתורת הסוד.

אף אחד אינו שואל על מה ולמה שמחים, והרי איננו עוסקים בתורת הרשב"י. כי השמחה היא לא על כך שהרשב"י הוסיף לנו עוד סט ספרים לארון הספרים. השמחה היא על כך שכל ההסתכלות שלנו על היהדות וכל הקשר שלנו לבורא עולם השתנה בזכות הרשב"י. הקשר ליהדות היא כפי עומק הקשר לאורו של הרשב"י, לא סתם חונכים את צורת המראה היהודי, ילד עם פאות, בהילולת הרשב"י.

הוא פתח לנו את העיניים לראות שיש הסתכלות פנימית על העולם, הוא פתח לנו את הראש להבין שהעולם מלא סודות, הוא פתח לנו את הלב להרגיש שכל מצווה וכל דבר שקורה בעולם יש לו קשר לעולמות עליונים.

גם מי שלא זכה להיכנס 'עדיין' לשערי הלימוד של תורת הסוד בפועל, אבל ככל שהוא קשור לצדיקים העוסקים בסוד, זוהי הוא לעיניים אחרות לגמרי, למרות שאינו יודע בדיוק את הסוד. כי עצם הידיעה שיש סוד בעולם, זוהי כבר תפיסה שונה לגמרי של המציאות.

והאמת שגם מי שלומד את תורת ה'סוד', אין הוא באמת יודע את הסוד, אלא זוהי הוא יותר להבין עד כמה העולם מלא סודות. ועל כך השמחה הגדולה, מדובר על עצם שמחת היהדות. כשאדם יודע שיש משמעות עמוקה ליהדותו אזי מקבל שמחת חיים. הוא מקבל שמחה על נסיונות החיים, הוא מקבל שמחה בכל מצווה שעושה.

ועל כך מתעורר כל לב יהודי בהשתוקקות להשי"ת בניגון הידוע בו צועקים 'א-ב-י-כ-ס-ש-ב-ש-מ-י-ם' --- א-ש-ר-י-כ-ס-י-ש-ר-א-ל. כי בהילולת הרשב"י מתקשרים מחדש לשמחת עצם היהדות. מתחילים להבין שהיהודי הוא סוד, יש קשר נעלם בין כל יהודי לבורא עולם.

ההתקשרות לאורו של הרשב"י היא לא הסתכלות חדשה על המצוות, אלא היא הסתכלות חדשה על היהודי. ההתקשרות לרשב"י מעוררת את כל ההורים והמחנכים שבאמת 'לא תשכח מפי זרעו', שהיהדות תמשיך מדור לדור.

בהילולת הרשב"י מקבלים הסתכלות חדשה על הילדים ועל הנערים. לא הסתכלות חיצונית האם הוא ילד או נער מוצלח, אלא הסתכלות פנימית להבין שיש כאן נשמות ענקיות שמזיזות עולמות בכל תנועה שלהם.

◆ מזל טוב! רבבות לומדי 'העמוד היומי' במשנה ברורה במסלול המרכזי (הכולל שישי ושבת) סיימו בימים אלו בלימוד חלק ד', והחלו בלימוד חלק ה'. יהודי יקר, זכור! "על לימוד הפוסקים הזהיר (רביז"ל) יותר מכל הלימודים!" חוברות לימוד מחולקים חנים בבתי המדרש של חסידי ברסלב.

◆ תתחדש בפֶּשֶׁר נְעוּרֵיכֶ: גם בלימוד העמוד היומי בליקוטי מוהר"ן התחדשו בימים אלו בהתחלת לימוד חלק ב'.

◆ התורה הזמנית: עם תחילת זמן קיץ החלו העוסקים בתורות רבינו ז"ל במסלול "לטייל בתורתו" ללכת עם תורה ס"א. חוברות מיוחדות מחולקות חנים בבתי המדרש, או אצל הנציגים. לפרטים, לנציגים ולשיעורים, 'קו לסלסל בתורתו', 0246277313.

◆ וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דָּעָה: בס"ד מגזין "תבונות" שפורסם כאן היוצא מטעם חסידי ברסלב בעיר צפת ת"ו, נתקבל בשמחה בתפוצות חסידי ברסלב. כעת נתווסף האפשרות להשיגו בכל רחבי הארץ בדיור ישרי, במספר: 0548519308.

◆ אומן: נסיעה מיוחדת מרתקת ומושקעת לאומן וקברי צדיקים מותאם במיוחד לנשים החפצות להתחבר לאור רביה"ק. לפרטים מלאים ולהרשמה, ב. גלינסקי 0583260747.

◆ בְּנֵי הַכֵּלָּא: בעיר צפת ת"ו הסתלק בחטף האברך היקר הר"ר ישראל נחמן דווין זצ"ל שהיה ת"ח ועובד ה' אמיטי בענוה ובענינות, והותיר אחריו אלמנה וחמישה יתומים. כולנו אחיו! ועד הרבנים קין 7228.

יור ע"י מכוני עלה לתורה
בבל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ל:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסמכת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצח: עלה לתורה, בנק
מרבנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

זוהי בחינת ל"ג בעומר, כי אז פסקו למות תלמידי רבי עקיבא ואז נסתלק רבי שמעון בר יוחאי והוא יום הפולא רבא דידיה. כי רבי עקיבא היה דורש בברייתא אחרת שהם בחינת איה, בחינת מאמר סתום, בחינת סתרי תורה כנ"ל. ועל כל כך ענינו של רבי עקיבא סתום ונעלם ואי אפשר להבין עד שגם משה רבנו עליו השלום, לא היה יכל להבין ושאל: זו תורה זו שברה וכי. והשיב לו ד' יתברך, שחק, כך עלה במחשבה (כמו שארז"ל מנחות כט) שהיה בחינת הקשיות שאי אפשר להבין שם דרכי ד' יתברך שהם בחינת איה, בחינת סתרי ונגזין דמלכא... שהיה בחינת רבי שמעון בן יוחאי שזכה לרזין סתמין שגם בחינת איה כנ"ל. (לקוטי הלכות, נחת חוב מיוספים ג, טז)

יהלום

ועל בן עזשין בל"ג בעומר
שמחה גדולה, על שזכינו
שהשאייר לנו השארה פזאת
שהשאר לדורי דורות שעי"ז נזכה
להשיגו יתברך באמת: (הל' זינקין ד, ה)

שמעון: מה שלומך ידידי היקר, נו... איך מתכוונים לל"ג בעומר?

יצחק: ב"ה, כבר קניתי כרטיס נסיעה כבר בתחילת ההדלקה. מתי אתה מתכנן לנסוע?

שמעון: מה זה משנה מתי נוסעים, התכוונתי לשאול איך אתה מכין את הנפש שלך לגודל המעמד?

יצחק: לא יודע, מה יש להתכונן. איני מבין מה זה קשור אלי, איזה קשר יש לי לזה. אומרים שהוא יום גדול, ואפשר לפעול בו ישועות גדולות - כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

שמעון: אז למה רוקדים? למה עושים עסק מרשב"י יותר משאר צדיקים? למה מדליקים מדורה ולא נר? האם רשב"י ביקש שיתאספו בהילולא רק בשביל להשפיע ישועות?

שמעון: כמדומני שיש כאן 'שכחת התורה', פשוט שכחנו מה זה רשב"י, ומהי סוגלת כוחו בהבטחתו שלא תשכח תורה. הפכו את המושג 'אמונת צדיקים' להשפעת מופתים וישועות. ההילולא היא לא התפילות והישועות. הענין הוא התקשרות, להכניס בלב אמונה שיש רשב"י

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הלכות השינוי לל"ג בעומר בערב שבת

נסיעה בערב שבת

אסור ללכת בערב שבת או בערב יו"ט, אלא אם יכולים להגיע למחוז חפצו בשליש היום, והינה בערב כמו 'סוף זמן תפלה' המצאן בלוח. והטעם: בכדי שייספיקו להכין צרכי סעודה לשבת. אמנם בכל זאת היתיר להגיע יותר מאחר, באופנים דלהלן:

א. אם במקום שהוא יהיה בשבת, יודעים שהוא בא והכינו בשבילו סעודות שבת, בין שהוא ביתו שלו ובין שהוא בית אחרים. וכל שכן בית מלון וכיצא בזה, שהזמין להתארח שם (שו"ע סימן רמט, א).

ב. אפילו אינם יודעים מבואו, אבל מגיע למקום שהגלים להכין צרכי שבת ברוח (משנ"ב, ג).

ג. במקום שאינם לשם, יש אפשרות לקנות אצל מוכן (כף החיים, ח).

ד. יש מתירים למי שלוקח אתו צרכי סעודת שבת (ביה"ל ד"ה ויכול).

ה. היצא מביתו ביום ששי, והכינו כבר או בודאי יכינו סעודות שבת - מתוך לחזר לביתו מאחר יותר (שש"כ כמ"ב הערה פה).

ו. מי שנוצץ כבר בדרך, אך אינו מקום ישוב או אינו מקום בטוח שייכל לשבות שם - אזי אף קשאים לו ההתרים האמורים, מתוך להמשיך בהליכתו (שו"ע שם).

ז. י"א שכל זה אמור רק בהולך ברגל,

ואם אי אפשר לער את המקצה, או מי שאינו יכול לערו במקום שהוא נמצא, מחשש שיגבדו או יצוק, או שמתבליש לפשוט את הבגד שם - מתוך לבוש את הבגד, וקשיא - למקום שייכל לערו, יש לעשות זאת.

ב. אבל אם הוא כפי של חלצה, והניחו שם את המקצה על מנת שישאר שם אף בשבת, או אפילו הניחו שם בסתמא ובדרך כלל מניחים שם את המקצה הזה - אזי אם הוא מקצה מחמת גופו, אסור לטלטל את הבגד אפילו לאחר שפיל המקצה משם. אבל אם הוא כפי שפילאיתו לאסור, מתוך לטלטל את הבגד.

ג. מקצה הנמצא בבגד של שבת או בבגד של חול שהיה בכנה להסירו משם לפני שבת. אזי הבגד וגם הכיס לא נעשו 'בסיס'. ולפיכך מתר מעקר הדין ללבש הבגד, וכן מתר להכניס את היד לכיס באופן שאין נוגעים במקצה. אך לכתחלה אם אפשר, יש לערו את המקצה מהכיס, ובזה מתר אף לאחז בפס עצמו על מנת לערו את המקצה, בתנאי שלא יגע במקצה עצמו.

מנהגנו לפסח שני: אין אומרים תחנון ואין מתענים בו. אבל במנחה שלפניו אומרים תחנון. וכן אין אומרים סליחות של ב"ב. ואומרים את הסליחות של 'שני בתרא' ביום חמישי שלפניו, כדי לומר פזמון ה' ה'.

אבל הנוסע - מתר לנסע אף יגיע יותר מאחר מזמן הנ"ל (משנ"ב, א).

אך הפוסקים הגבילו את ההתרים, בדלהלן:

א. אין להתיר לצאת לדרך, אלא אם מגיעים בזמן שייכלו להתארגן היטב לכבוד שבת. וי"א שהוא לפחות שעה קדם כניסת השבת. ויש מוסיפים שצריך להגיע בזמן שיכולים גם לנהל מן הדרך.

ב. חייבים לקחת בחשבון כל אפשרות של תקלה בלתי צפויה העלולה להתרחש בדרך, כמו פקק תנועה וכיצא בזה. וכל זה אפילו בדרך שאינה רחוקה.

ג. לאחרונה תקנו, שלא יצאו לדרך אלא אם פן יש עד כניסת השבת 'זמן כפול' כפי שאדרכת נסיעה רגילה בשעה כזו.

ד. אם נוסעים עם נהג שצריך לחזר לביתו, יש לקחת בחשבון שייכל הנהג להגיע לביתו בזמן מספיק שלא יבוא לחלול שבת.

ה. בכל אופן אין לנסע אחרי 'הצפצף' המודיע על כניסת השבת.

מקצה הנמצא בבגד של חול
א. אם הוא כפי של מכנסים או חליפה: לכתחלה יש לערו את המקצה מהכיס, והניו צריך לאחז את הבגד וינערו עד שהמקצה יפל ממנו, אבל אסור לאחז את הכיס עצמו ולנערו.